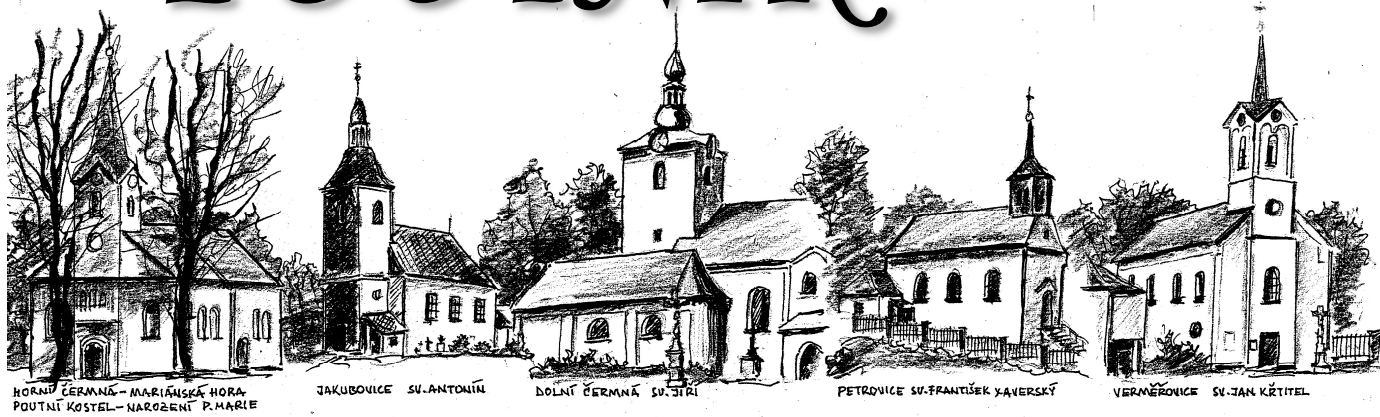

POUTNÍK

ROČNÍK XXIII

ŘÍJEN 2019

SVATÁ MARIA,

ty, kterou Pán měl před počátkem díla
co píseň v srdci ustavenul

Než moře vzdul, již zrozena si byla,
než tryskly první trylky pramenů,

od věků svatá v mysli Stvořitele,
ty vlnu Dechu, jímž se vesmír vzňal
z nebytí v jsoucno láskou rozhořelé,
od věků živá vodo v srdci skal,

ORODUJ ZA NÁS,

když k tobě tichnem, ať tvé jméno přezní
svým stříbrem hluchou vřavu vězení,
kde lží a křivd a vlastních hříchů vězni,
až pod práh života jsme stišťeni.

Ze sbírky Loretánské světlo od Václava Renče

NAŠE MARIÁNSKÁ HORA – MÍSTO, KDE UŽ PŘES STO LET SPOLEČNĚ PROŽÍVÁME OSLAVU NAROZENÍ PANNY MARIE

Tak tomu bylo i letos. I přes nepříznivé počasí bylo poutníků tolik, jako v jiných letech při příznivějším počasí – nebo jen opravdu o málo méně. Tradiční slavnostní mši jsme trávili částečně pod deštníky, ale mělo to své kouzlo. Pater Vojtěch Brož, který mši celebroid, nás přesvědčil, že je to dar z nebes po tom zoufalém suchu – a měl pravdu.

Každý z nás má k Panně Marii osobní duchovní vztah, je pro nás nejen Matkou Ježíšovou, Bohorodičkou, Královnou vesmíru, ale utíkáme se k ní především jako k Pomocnici křesťanů, útočišti, kam se obracíme, „když nevíme kudy kam“.

„Maria je cesta, která vede ke Kristovi,“ řekl Jan Pavel II. Mariánský kult patří k nejpodivuhodnějším kapitolám duchovních dějin křesťanství. Přesně to vystihl Pater Vojtěch Kodet v „Mariánské zbožnosti“: „Jakákoliv naše prosba, kterou k ní vyšleme, prochází jejíma rukama směrem k Bohu a jakákoliv milost, kterou Maria pro nás získá, pochází od Boha, pramení v jeho lásce k nám“.

V tom smyslu zněly Přímluvy při všech mších svatých na letošní Mariánské slavnosti, které končily prosbou:

„Milovaný Pane Ježíši, prosíme Tě o milost, abychom všechny své osobní tíhy, které nám brání otevřít se životu v lásce a v radosti, mohli na této Hoře vložit do srdce Tvé a naší Matky Panny Marie a v důvěře očekávali, že nám je pomůže zvednout skrze Tebe, našeho Pána. Amen.“

Mariánská Hora má své kouzlo, nejen že zde více vnímáme svá přání, ale uvědomujeme si důležitost a potřebnost duchovního života. Jenom si můžeme přát, aby to po nás převzaly také příští generace. Účast těch malých s rodiči na pouti tomu dává naději.

B. Hrubantová

SLOVO K VÝROČÍ NA VRCHÁCH

Letos 8. září 2019 uplynulo 150 let od chvíle, kdy byla posvěcena první část poutního kostela Narození Panny Marie na Mariánské Hoře místně též Na Vrších & Na Vrchách. Jedná se o tu část, která je od Cellenské kaple směrem k věži. V té době, hlavní oltář tvořila právě Cellenská kaple. Sloup pak, který se nachází před kaplí, stál venku. Pokud se chceme něco dozvědět o této události, nabízím Vám drazí přátelé nahlédnout do časopisu Blahověst „hlasu katolického“ z roku 1869 kde je podrobně tato událost popsána.

Po dokončeném rozšíření kaple docházelo na církevní posvěcení a k tomu náležité povolení. Na cestě do Hradce jevil zakladatel (Leopold Liala) nemalou starost, docílí-li toho pro den slavný Narození Panny Marie. Důvěřoval se, ale že Rodička Boží prý obměkčí ty duchovní pány. Šel a kdo popíše jeho radost, s jakouž se již druhého dne opět vrátil ke mně, abych se s ním spolu radoval, že dosáhl šťastně vrchnopastýřského povolení ku svěcení na den Narození Panny Marie a ukázal mi dekret

ze dne 1. září t.r., jímžto se Čermnenský farář p.Josef Ulmann, k vykonání církevního svčení opravňuje. I ohlásilo se v neděli Andělů strážců 5. září svčení to na den Narození Panny Marie. Po celém okolí opanovala radost, každý těšil se na svátek Narození Panny Marie. a o závod jednalo se všude, kdo zůstane doma, neboť každý chtěl jít a ne v jednom stavení se stalo, že všichni opustivše dům i pole šli k Matce Boží do Čermné. I přesvědčili jsme se, že, kdyby nevím jak nepřátelé sv. víry křičeli a lomcovali sebou, nic nevyřídí proti církvi Boží. Jádru lidu jest katolické, buďme myslí dobré. Vždy pravdivá zůstanou slova Chvalozpěvu sv. Panny „Aj, od této chvíle mne blahoslavenou nazývají budou všichni národové.“ I byl v den Narození Panny Marie vskutku slavný Mariánský tábor u Čermné, kde se rozložilo vojsko Mariánské, stojící ve víře katolické, tábor ne sice na vozích a koních, jak píše Žalm 19,8, ale ve jménu Páně, hledající lepší stránku, totiž nejprve království Boží a spravedlnost jeho.

A to všechno uspořádalo se ve třech dnech, na hlas duchovního pastýře v kostele, en rozhlašování novinami na mnoho neděl napřed. Byl bys zaplesal s námi milý čtenáři, kdybys byl viděl, kterak k růži rajské ubírali se až na hodiny cesty mnohočetné průvody s svými duchovními ku svčení, kteréž na 2. hodinu odpolední bylo ustanoveno.

I vyšli jsme z farního chrámu P.Čermneského o 2 hod., ale nával byl tak velký že ač na určené místo jest pouze ½ hodiny, my v průvodu se tam teprve za 2 hod. dopravili. Začátek učinila mládež školní, potom veškeré mužstvo, za ním řada 35 párů bíle oděných družiček, držících v rukou každá svíci. A za nimi a 8 páry ministrantů, při vlajících korouhvích, rozsvícených lucernách, mezi mládenci, kteří po obou stranách tvořili čestnou stráž, kráčelo duchovenstvo s p.světitelem, domácím to farářem. Zavírku tvořilo pohlaví ženské. Hlučný zpěv provázel sbor hudebníků. Radost dosáhla vysokého stupně, když nám přišla řada družiček vstříc s Hory Mariánské e sochou Rodičky Boží z vcelkého oltáře nového kostela. Jistě každý jako já v srdci svém volal se sv.Cyrillem, b.Alexandr.(Breg. Oct.Nativit.B.M. lect IV.) „Veselou vidím schůzi všech křesťanů, jenž se ochotně sešli, jsouce od svaté panenské Matky Boží svoláni. Čest a Chvála Tobě, svatá Trojice, jenž jsi nás všechny k této slavnosti svolala. I tobě svatá Matko Boží buď čest. Ty jsi drahá perla na okrsku zemském, Ty neuhasitelná lampa, TY koruna panenství, žezlo pravé víry, chrám nezrušitelný obsahující Toho, jenž nikdy obsáhnout býti nemůže, matko a panno, skrze kterouž požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně!“ Procesí to doprovázela z Čermné a přivítala na hoře Mariánské hojná střelba z hmoždířů, vyzývající i vzdálených, jenž přijít nemohli, aby aspoň v duchu brali účastnenství v slavnosti té nevšední. Asi v polovic cestě přistoupil k pp.kaplanům jistý muž z Lanškrouna a doručil jim mnoho set obrázků, aby je rozdali na památku mezi mládež. Což se po ukončení pobožnosti stalo. Před novým chrámečkem vystavěna byla z jedloví brána, okrášlená obrazem Bohorodičky, čímž dobře vyznačovalo se, že ta paní, níž se ubíráme, jest brána nebeská. Poblíž hory byla jiná brána, a dále třetí.

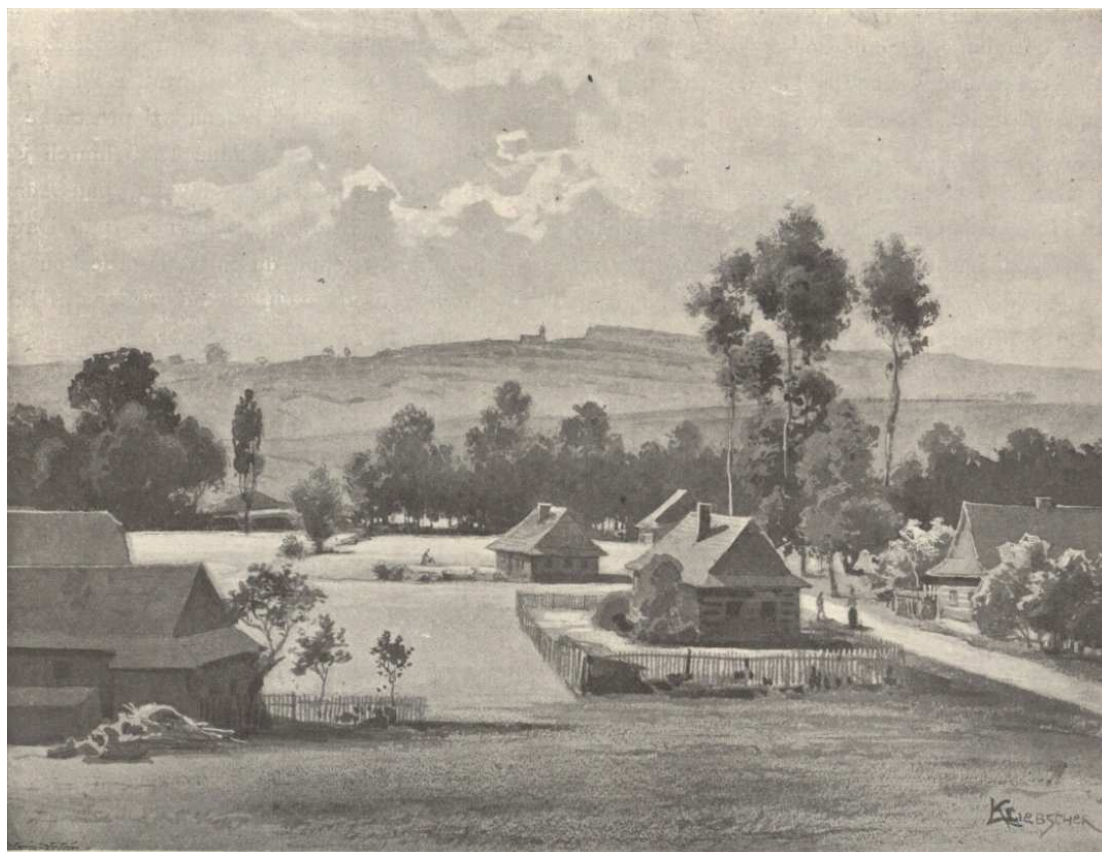
Na věži i na branách vlály praporce. Nával lidí ze všech se sem sešlých procesí, již zde meškajících, vzrostl v takový počet, že bezděky bych řekl jsem sám u sebe, že to jako nějaký odlesk pouti Velehradské, co do počtu shromážděného lidu. Nepřeháním, když udávám počet lidí zde na 10.000. Kněží sem s procesím přibývších bylo 9 a dva bohoslovci. Těžce jsme toho nesli, že i důst.p.Josef Tupec, farář Česko-Třebovský, horlivý podporovatel stavby této, zavítati sem nemohl. Na štěstí všechno

bylo již sklizeno a pře setím, pročet se na této hoře pohodlně mohl rozložit, majetníci pak těch pozemků byli lidé úslužní, jenž poutníkům rádi popřáli na svých polích pohodlí.

Po příchodu do chrámu Páně o 4 hod. popřáno mi s p.kaplanem sochu Rodičky Boží od družiček přijmouti a ji opět na velký oltář vsaditi. Na to přikročilo se k svčení této nové veřejné kaple Mariánské, kteréž dle posvátného řádu církevního vykonal k tomu jmenovaný Čermneský farář p.Josef Ulman.

Lukáš Nastoupil
Pokračování příště

Pro zachování autenticity
nebyla u textu provedena
jazyková korektura.

V dálce Maria Cell nad Čermnou

VÁŽENÍ PŘÁTELÉ!

Mnoho let jste byli zvyklí na pana vikáře otce Josefa Roušara a sestru Ludmilu. V tomto městečku v podhůří jste je mohli potkávat a sdílet spolu s nimi duchovní a křesťanský rozměr života. Od začátku srpna se tady objevovali jenom sporadicky, aby nám odevzdali štafetu a my mohli pokračovat v tom, co tady po celé generace zanechávali vzácní kněží. Děkujeme za milé přijetí a za každé vlídné slovo i potřebnou pomoc. Především děkujeme Pánu Bohu za dar duchovního povolání, který jsme dostali pro službu v církvi.

Naše komunita je společenstvím kněží a sester. Svůj zrod má na Slovensku a žije z duchovního základu vzácného kněze monsignora Viliama Hoľky, bývalého spirituála a rektora kněžského semináře v Bratislavě. V těžkých letech pronásledování vzrůstala v tichu na modlitbách, a proto nese jméno Gratia – tedy milost, kterou přijala právě od něj. Milost je dar nezasloužený. Jeho touhou bylo obnovit osobní vztah lásky k Bohu, tedy obnovit vertikální rozměr, aby člověk poznal, že je Bohem milován. A obnovit skrze tento rozměr vztah horizontální – tedy ke každému člověku a celému stvoření, tedy i k přírodě.

Představeným naší komunity je pater Lubor Kamil Schlossár, který je také duchovním správcem farnosti. Představená sestra Gratia, sestry Alžbeta, Pavla a Terezia slouží podle své kompetence, tedy ve farnosti, v kostele, vyučováním náboženství jako katechetky, přípravou k přijetí svátostí (křtu, svatého přijímání, biřmování...), administrativní práci... Jako komunita klademe důraz na individuální službu lidem v těžkých životních situacích, kde pomáháme skrze osobní rozhovory, modlitbu a svátosti najít Boží pohled ve světle Božího slova a učení církve.

Modlitby a osobní oběti zvláště za kněze a za duchovní povolání vkládáme do Srdce Neposkvrněné Panny Marie, hlavní patronky naší komunity, a s důvěrou očekáváme vítězství jejího Neposkvrněného srdce. To, že Mariánská Hora je součástí naší farnosti, nám dodává sílu a důvěru v naplnění všech tužeb, které jsou od Ducha svatého.

Všichni jste nesení našimi modlitbami, a zvláště každý z vás Boží láskou.

Komunita Gratia

ÚCTA K NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

Drazí v Kristu a Panně Marii, na úvod dovoluťte jednu zprávu z Vatikánského rozhlasu (r. 2011):

Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti kardinál Antonio Cañizares Llovera prohlásil, že je doporučením, aby věřící přijímali svaté přijímání vkleče a do úst. Prefekt řekl, že je to v souladu se smyslem sv. přijímání, jímž je adorace, tedy projev uznání Boha. Přijímání vkleče a do úst je „projevem klanění, které je třeba obnovit. Pokud se přijímá vestoje, mělo by se předem pokleknout nebo se hluboce poklonit, což se nečiní.“ Prefekt římské Kongregace pro bohoslužbu a svátosti dodal, že „pokud se trivializuje sv. přijímání, trivializuje se všechno. Neměli bychom však ztrácet ze zřetele tak důležitý moment, jakým je sv. přijímání, tedy výraz uznání reálné přítomnosti Krista.“

Tuto zprávu jsem už před časem četl na zahraničním internetu, ale když se objevila i v češtině a na Vatikánském rozhlasu, což je církevní sdělovací prostředek na nejvyšší úrovni, je třeba tomu sdělení věnovat pozornost.

Když nám doporučuje svaté přijímání na kolenou a do úst sám kardinál prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, znamená to, že takto přijímat nám ukládá nejvyšší církevní autorita pro liturgii hned po papeži. Kristova církev totiž je v Římě řízena papežem a posvátnými kongregacemi, např. Kongregací pro bohoslužbu a svátosti, Kongregací pro nauku víry, Kongregací pro biskupy, Kongregací pro řeholníky, Kongregací pro katolickou výchovu atd. V čele každé kongregace stojí kardinál prefekt, který je takovým ministrem, ovšem ne pro jeden stát, ale pro celý svět. Chceme-li tedy být světovou katolickou církví, máme se podle slov kardinála prefekta zařadit, i kdyby nám někdo říkal něco jiného. Všichni musíme respektovat a poslouchat nejvyšší autoritu církve, ať jsme laik nebo biskup. V našem případě se sice ještě nejedná o nařízení, nýbrž jen o „doporučení“, ale zato v nesmírně závažné věci, jakou je Nejsvětější svátost oltářní.

Čtyři roky předtím, než pro naše území bylo povoleno podávání Těla Páně na ruku, se mi stalo, když jsem sloužil mši svatou, že při svatém přijímání jeden muž natáhl ruku. Ustoupil jsem tedy a muž stáhl ruku. Znovu jsem mu chtěl podat a on zase natáhl ruku. Chvilí jsme se tak přetahovali, až on rozčilen se vrhl na ciborium jáhna, který stál vedle mě, a sám se obsloužil. Po mši svaté mi přišel do sakristie vynadat, že je kněz žijící v zahraničí a že si na mě bude stěžovat na biskupské konferenci. Odvětil jsem mu, že to klidně může, protože u nás podávání na ruku není povoleno, a i kdyby bylo, toho povolení bych nevyužíval.

Kněz, který slouží mši svatou, stále zůstává zodpovědným za podávání Těla Páně a záleží na jeho svědomí, jak podá. To, že přijímající nastaví ruku, vůbec neznamená, že musí dostat svatou Hostii do ruky. Kněžské palce a ukazováčky jsou posvěceny zvláštním obřadem právě proto, aby se mohly dotýkat Těla Páně, a před proměňováním a po svatém přijímání si kněz tyto prsty omývá.

V dnešních převládajících liturgických podmínkách je řádným rozdělovatelům Eucharistie kněz nebo jáhen a mimořádným akolyta, ustanovený biskupem. Jiných tzv. služebníků a služebnic Eucharistie je dovoleno využít pouze v naprosto nejnutnějších případech, např. když se při mši svaté ke svatému přijímání nahrne pět tisíc věřících a není k dispozici další kněz ani jáhen nebo akolyta. Nebo když v rozlehlé farnosti najednou umírá na epidemii cholery mnoho lidí a farář ani jáhen ani akolyta by nestihli všem podat Viatikum, nebo při smrtelné živelné katastrofě nebo při krvavém pronásledování křesťanů nebo válečném konfliktu. Takové případy se však na našem území nevyskytují, a tak téměř vždy můžeme vystačit s kněžími, jáhny a akolyty.

Přijímání na ruku v novověku zavedli v 16. stol. protestanté, kteří popírali reálnou přítomnost Krista v eucharistii, a dokonce zrušili kněžské svěcení. V katolické církvi se začalo přijímat na ruku v 60. letech 20. stol. nejdříve v Holandsku (i přes papežovo napomenutí tehdejšímu holandskému kardinálu Alfrinkovi) a pak se rozšířilo i v Belgii, v Německu a Francii. Když hrozilo schisma, papež v roce 1969 podávání na ruku povolil pro ty země, kde se už v rozporu s církevní kázní rozmohlo. Takovým způsobem došlo k povolení podávání na ruku i u nás. Od roku 1990 je někteří kněží a biskupové v rozporu s poslušností začali praktikovat, až v roce 1997 biskupská konference podala žádost ke Svatému stolci a na jaře 1998 bylo věřícím svaté přijímání na ruku umožněno.

Zastánci přijímání na ruku se odvolávají na různé praktické důvody a někdy uvádějí, že se tak přijímalo v prvotní Církvi. Přitom se opírají o podvržené dokumenty nebo falšují církevní dějiny. Je nemožné rekonstruovat vnější detaily Poslední večeře nebo v našich kostelích zachovávat obyčejně židovské rituální večeře, jíž první mše svatá navenek byla.

Avšak v Janově evangeliu čteme: „Ježíš vzal sousto, omočil ho a podal Jidášovi.“ Určitě mu nepodal omočené sousto na ruku, ale přímo do úst. Když hostitel podal hostům pečlivě připravené sousto přímo do úst, bylo to gestem zvláštní zdvořilosti, nebo úcty a lásky. Při svatém přijímání je Božským hostitelem sám Kristus, který nás rukama kněze láskyplně živí svým Tělem a podává nám vzácné Sousto do úst.

I ve Starém zákoně máme zmínku, jak anděl podává proroku Ezechieli sousto, totiž svazek s Božím slovem, do úst. To, jak Židé projevovali úctu napsanému Božím slovu, par excellence platí v novozákonní církvi o úctě ke vtělenému Božímu Slovu, k Ježíši Kristu v Nejsvětější svátosti.

V prvotní církvi, v době apoštolské tradice, kněz vkládal Tělo Páně do úst, jak uvádí Tridentský koncil. Když ale brzy propuklo krvavé pronásledování Církve, které s přestávkami trvalo do druhé poloviny 4. stol. až po vládu císaře Juliána Apostaty, v ohrožení života křesťané laici sami donášeli Eucharistii potřebným, uchovávali ji ve svých příbytcích a sami si Tělo Páně podávali. Z této mimořádné situace se vyvinul zvyk při mši svaté klást Tělo Páně na dlaň přijímajících. Trvalo téměř čtyři následující století, než tato nesprávnost byla úplně vymýcena.

Přijímání na ruku a vestoje, i kdyby se provádělo s úctou, není přirozeným výrazem Božské víry a adorace, s níž je nutno ke svatému přijímání přistupovat. V USA jsem byl kdysi pověřen, abych sloužil mši svatou pro mladé ruské katolíky, kteří tam přicestovali na světové setkání s papežem z právě rozpadlého Sovětského svazu. A byl jsem velmi dojat a povzbuzen ve víře, když celá skupina mládežníků přijímala Tělo Páně s velkou úctou na kolenou.

Sám Svatý otec nás učí, jak chápat a vykládat určité dokumenty o Eucharistii, když už čtyři roky podává Tělo Páně pouze věřícím na klekátku a do úst, a to i v zemích, kde obvykle téměř každý využívá „práva“ přijímat na ruku.

Ovšem svátosti jsou darem Boží lásky, nikoliv lidským právem. Proto nebylo a není správné bojovat za podávání na ruku, jako se bojuje za různá lidská práva. Pro Vatikán už více než rok platí papežský naprostý zákaz podávání na ruku. Česká republika je asi 32. nebo 35. zemí světa, kde bylo podávání na ruku povoleno, ale každý diecézní biskup je pro svou diecézi může zakázat. Navíc: co je pouze povoleno, to nelze ani doporučovat, natož někým shora nařizovat nebo zdola vynucovat.

Všeobecně řečeno, tím pravým a odmaskovaným důvodem pro podávání Eucharistie na ruku je skutečnost, že Pán Ježíš v Nejsvětější svátosti je ústředním tajemstvím naší víry, a proto je hlavním terčem útoků zlého ducha. Ten často zneužívá naší nevědomosti nebo malé víry nebo touhy po novotách nebo falešného mysticismu.

Kristus říká: „Nebudete-li jíst Tělo Syna člověka a pít jeho Krev, nebudete mít v sobě život.“ A někteří z Kristových učedníků se ohradili: „To je tvrdá řeč. Kdo to má poslouchat?“ A už s Ním nechodili. Pro někoho, zvláště pro mladé, někdy slovo o svatém přijímání u mřížky a do úst může znít jako tvrdá řeč. A není divu. Už desetiletí žijeme v prostředí, kde se vyzdvihuje člověk s vlastním názorem a důrazem na pocitové prožívání, a umenšuje se smysl pro posvátno, ať už se jedná o posvěcené a Bohu zasvěcené osoby, o posvěcené předměty, prostory, o posvátné doby, hudbu a umění vůbec a zvláště o Nejsvětější Eucharistii. Tajemství Eucharistie kdysi rozdělilo křesťany a v této době rozděluje i samotné katolíky.

Simeon předpověděl Panně Marii, že její Syn bude znamením, kterému se bude odporovat. A těm, kterým projevy bohopocty vůči Pánu Ježíši nejsou lhostejné, je určeno s Pannou Marií mít probodené srdce a obětovat svou bolest za spásu světa i svou.

P. Filip M. A. Stajner

Otec Filip M. A. Stajner (nar. 1964) žije již dvanáctým rokem s nemocí ALS, zcela ochrnutý, dýchá za něho přístroj. Potravu je nutno podávat sondou žaludku. Komunikujeme pouze očima, protože ani mluvit nemůže. Rozum, paměť, vůle, citění, to je vše v naprostém pořádku a vnitřní orgány také - díky Bohu - celkem fungují. Bolesti má nepřetržitě, ale prý obvykle ne nesnesitelné. V každém případě se zatím nedal odradit od intenzivní duchovní práce, přijíždí za ním mnoho lidí především na duchovní rozhovory, které jeho ošetřovatelka paní Ing. Jaromíra Machovcová tlumočí. P. Filip dokonce každý týden očima diktuje kázání. V žádném případě však P. Filipa neopouští humor a denně je možné se od něho dozvědět něco nového, moudrého a krásného.

(Převzato z: <https://vojtakrejzar.signal.cz/1204/ucta-k-nejsvetejsi-svatosti-oltarni>)

AHOJ DĚTI!

Přehoupaly se prázdniny a také první školní měsíc září. Snad vám čas volna pomohl načerpat sílu a chuť začít opět naslouchat novým znalostem a učit se ve škole.

Na konci září a začátku října si připomínáme svátek sv. archandělů Michaela, Gabriela a Rafaela a také andělů strážných. Jak praví Katechismus katolické církve: „Andělé jsou celým svým bytím Boží služebníci a poslové.“ V Písmu svatém najdeme všude zmínky o tom, jak andělé slouží při uskutečňování Božího plánu spásy, jak doprovázejí celý život Pána Ježíše. Ale i život každého z nás od počátku až do konce je zahalen ochranou andělů a také jejich přímluvou. Každý z nás má svého anděla strážného, aby (tajenka – 17 písmen).

Tak na to pamatujme a nezapomínejme se k němu obracet třeba slovy modlitby Anděle Boží. Ta je schována v dnešní osmisměrce ve tvaru písmene O, jako symbol ochrany, objetí – náruče bezpečí.

Slova se vzájemně nepřekrývají, chybí pouze spojka A, předložky S, V a AMEN. Slova, která se opakují v modlitbě, jsou vícekrát i v osmisměrce.

Anděle Boží, strážce můj, rač vždycky být ochránce můj:

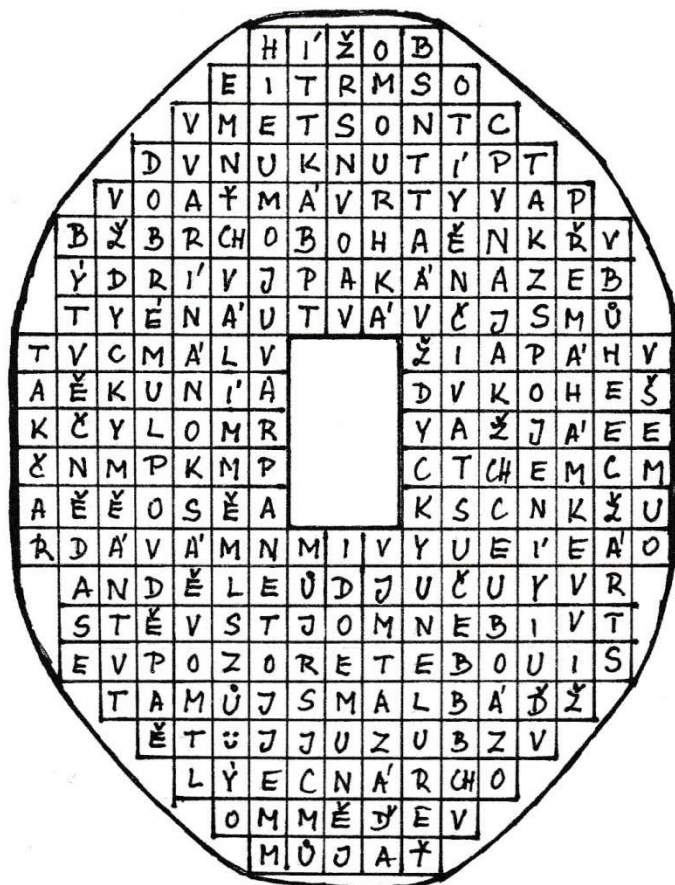
Mě vždycky ved' a napravuj, ke všemu dobrému mě vzbuzuj.

Ctnostem svatým mě vyučuj, ať jsem tak živ, jak chce Bůh můj.

Tělo, svět, ďábla přemáhám, na tvá vnučení pozor dávám.

A tak s tebou ve spojení – ať vytrvám do skonání,

po smrti pak v nebi věčně – chválím Boha ustavičně. Amen.

(Otazníček)

Pro starší:

Je to jako chvíle, co jsme s naší nebeskou Matkou slavili její narozeniny na krásném poutním místě – Mariánské Hoře. A už pomalu vstupujeme do mariánského měsíce října.

Panna Maria nám nabízí pomoc na cestě k Pánu Ježíši. Sama prožila lidský život a ví... Jak se zpívá v jedné písni: „Sama bláto země zná, ví, jak někdy těžkej kříž v srdcích lidí tlačívá, klesaj pod ním níž a níž...“

Ona ví, zná, chápe, rozumí, miluje tou mateřskou láskou bez podmínek.

Nechme se jí zahrnout v mateřské náruči a nechme se zasáhnout tím milujícím pohledem...

Co takový pohled dokáže, vyjadřují slova A. Grúna Myšlenky na každý den.

Potřebujeme milující pohled, setkání bez předsudků, abychom v sobě objevili a vyzvedli poklad, jenž se v nás skrývá. Své Já objevuji právě v Ty. Setkání s Ty mi dá poznat, co je nejhlubším tajemstvím mé podstaty. A způsobí, že z chaosu nejrůznějších myšlenek a pocitů, ze změní mých rolí a masek jasně vystoupí moje podstata a stále bude růst do své pravé podoby.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Dokončení tajenky z obrázkové hřebenovky: „Nejz mne, NEBO ZEZELENÁŠ!“

SNAŽME SE ZAMYSLET 11

Otec Smith měl vždycky rád požehnání, protože to je taková krása, náš Pán všecek bílý uprostřed monstrance, a divil se někdy, proč se vůbec chce laikům chodit na koncerty a do divadel, když by mohli mít mnohem víc potěšení, kdyby se klaněli Bohu a chválili ho tímto způsobem. Začalo se už stmívat, když vyndal jako jáhen Nejsvětější Svátost ze svatostánku, a jedinými světly v kapli byly svíce na oltáři, které planuly jako hvězdy. Jeptišky klečely v měkkém soumraku a zpívaly krásná slova, takže i hrubě tesaná tvář monsignora O'Duffyho vypadala svatě, jak prosvítala nad klávesnicí harmonia, podobajíc se rudému sýrovému měsíci. Jeptišky zazpívaly „O salutaris Hostia“ (spásonosná Svátosti) a litanie loreťanské, a páter Smith si pomyslel, že nikdy neslyšel lahodnějšího zvuku než slova „seculum iustitiae“ (zrcadlo spravedlnosti), která plynula tak sladce z oněch neviditelných francouzských rtů. Potom zazpívaly sestry „Salve Regina“ (Zdrávas Královno) a „Tantum ergo Sacramentum“ (před touto Svátostí) a biskup pozdvihl Nejsvětější Svátost a udělal veliký kříž nad jeptiškami a rozpráhl široko paže, jako by chtěl zároveň požehnat všechny hříšníky, kteří jsou na světě. Jeptišky zazpívaly ještě v zbožném poklusu „Laudate Dominum“ (Chvalte Pána), zatímco páter Smith vsunul monstranci zpět do svatostánku. Potom zazpívali všichni ještě „Adoremus in aeternum Sanctissimum Sacramentum“ (Klaňme se na věky Nejsvětější Svátosti), kroužky kadidla se vznášely ve vzduchu a biskup a páter Smith a páter Bonnyboat vyšli ve svých nádherných rouchách z kaple.

Ctihodná Matka a ostatní řeholnice chtěly mermomocí vyprovodit biskupa a ostatní kněze až přede dveře a poděkovat jim za jejich laskavost, avšak biskup je upozornil, že skotské podnebí je mnohem drsnější než francouzské a že postačí, když se s nimi rozloučí v předsíni. Ctihodná Matka řekla, že „je velmi, velmi laskavé od pana biskupa a pánů farářů, že se tak obtěžovali kvůli ubohým uprchlým jeptiškám,“ a biskup řekl, že nemůže být řeči o nějakém obtěžování, a jeptišky trvaly na svém: „Ale ano, ale ano,“ a monsignore O'Duffy, který nevládl franštinou, řekl: „O là, là, oui, oui,“ a všichni se dali srdečně do smíchu, Jeho Excelenci pana biskupa nevyjímajíc.

Sotva se za nimi zavřely dveře kláštera, ucítil páter Smith, že je ve vzduchu cosi neblahého; ale jda vedle biskupa a ostatních kněží, dělal, že nevidí řadu nenávisných tváří, napjatých jako měchuřiny podél vnějšího zábradlí. Snažil se také neslyšet ošklivé věci, které ti lidé vykřikovali, poněvadž věděl, že si náš Pán přeje, aby katolíci byli stateční pro Jeho jméno a nejenom ho oslavovali krásnými zpěvy, a poněvadž věděl, že on sám není statečný a netouží ani trochu po tom, aby trpěl. Potom pohlédl na klidnou tvář biskupovu a na zamračený úžas otce Bonnyboata a na vysunutou dolní čelist monsignora O'Duffyho, a začal vzpomínat na všechny svaté, panny, vyznavače a mučedníky, kteří tolik vytrpěli po lásku Kristovu. „Passio Domini nostri Jesu Christi“ (Utrpení Pána našeho Ježíše Krista), zašeptal a nevěděl dál, neboť ho udeřil do spánku ostrý kámen a on padl v bezvědomí na zem.

Páter Smith si vzpomínal, že byl-li za posledních patnáct let někde šťasten kromě v kostele, bylo to jedině, když jel někam vlakem; ale zotavovat se v nemocnici bylo skoro právě tak dobré, protože věděl, že nemá nic naléhavého na práci, stejně jako když člověk jede ve vlaku. Biskup trval na tom, aby měl pokoj sám pro sebe, a protestanské ošetřovatelky k němu byly velmi laskavé, ačkoli se ho ustavičně ptaly, proč tam chodí každé ráno otec Bonnyboat, který mu nosil svaté přijímání.

Páter Smith se cítil šťasten, protože celé město se cítilo pohoršeno při zprávě, že byl na biskupa a ostatní kněží a na něho spáchán ten útok, a začaly se hrnout příspěvky na jeho nový kostel. I protestanti přispívali. Sir Dugalt a lady Ippecacuanhová poslali po šeku na sto liber. Byl skoro rád, že ten kámen udělal takovou ošklivou díru do jeho spánku, když z toho měla věc jeho náboženství takový prospěch.

Román, který se pokoušel číst, se jmenoval „Světská moc“ a byl napsán Marií Corelli. Půjčila m jej jedna z ošetřovatelek, protože si snad myslila, že by byl otec Smith ještě milejší jako skotský episkopální duchovní než jako římskokatolický kněz, a doufala, že ho ta kniha obrátí; ale kněži se zdála hloupá a nabubřelá, a proto ji upustil na příkrývku a zvrátil hlavu do podušky.

Venku šel po ulici neviditelný poslíček a zpíval si do modrého a zlatého rána: *Kdo z vás viděl mou Kelly, Kellinku velkou loket dva. Kdo z vás viděl mou Kelly, Kellinku z ostrova Man?* Ta písnička obyčejně bavila pátera Smitha, protože mu připomínala monsignora Francise, kanovníka Kellyho, generálního vikáře a apoštolského pronotáře, který se vždycky tvářil nadmíru důležitě, když zastupoval biskupa a směl sloužit pontifikální mši v bílé mitře; ale dnes neposlouchal, nýbrž myslel na dávné události, které ho přiměly, že se stal knězem.

pro Poutník zpracoval Zdeněk Ježek

VYCHUTNÁVAT DAROVANÝ ČAS

Rok za rokem se po Silvestru učíme psát nový letopočet o jedno číslo vyšší – a než se to naučíme, je polovina února. Teprve pak si uvědomíme, jak rychle to utíká. Než se člověk stačí ohlédnout, je deset roků pryč.

Ale s přibývajícímí léty se mění ještě něco jiného než letopočet. Člověk si najednou uvědomí, že dává pozor, aby neuklouzl na vlhké podlaze, když opouští sprchu. Uvědomí si, že není důstojné, ale ani rozumné a vzhledem k tělesným proporcím ani příliš estetické dobíhat tramvaj (v Brně říkáme šalinu). A když sleduje nějaký starší film v televizi, napadne ho: „Ten herec už dávno zemřel, a byl mladší, než jsem teď já!“ Vnucuje se otázka: „Prožívám teď poslední čtvrtinu nebo pětinu pozemského života? Nebo stojím těsně před branou?“ Nepomůže držet se křečovitě svých plánů a odhánět takové myšlenky. Ale ani se nenechat jimi zdržovat. Je třeba žít tady a teď, co nejlépe naplnit každý přítomný okamžik, dát si na tom záležet. Vychutnávat čas, který je mi darován, s vědomím jeho ceny, dobře s ním hospodařit. Nedávno četl jeden ministrant přímluvu, která se velmi často vyskytuje v tištěných textech: „Za nemocné, slabé a staré lidi...“, bez jakéhokoli rozlišení. Uvědomil jsem

si, že zde máme jako křesťané určitý dluh, když vidíme staré lidi pouze jako slabé a hodné politování. Je třeba mnohem více zdůrazňovat a využívat talenty, které má starší generace. Zrovna rok mých sedmdesátin vyhlásila evropská komise jako rok aktivního stáří. Cítím to pro sebe jako výzvu.

Když se ohlédnu nazpět na své životní cestě, uvědomuji si, že mne provází životem laskavá, diskrétní a jemná Boží blízkost, o níž hovoří slova sedmdesátého třetího žalmu: „Mé štěstí je být nablízku Bohu, mít útočiště v Pánu, Hospodinu.“

Jiří Mikulášek

*z knihy: J. Mikulášek: Někdo tě má rád,
vydalo biskupství brněnské 201
pro Poutník vybrala -BM-*

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Říjen 2019			
Ne 6. 10.	27. neděle v mezidobí	9:30	Venclovi 288
		16:00 MH	Kotovi 267
Ne 13. 10.	28. neděle v mezidobí	9:30	Mše sv. zaměřená pro děti
		16:00 MH	Bláhovi 457
Ne 20. 10.	29. neděle v mezidobí	9:30	Macháčkovi 411
		16:00 MH	Němečkoví 170
Ne 27. 10.	30. neděle v mezidobí	9:30	Pecháčkovi 53
		16:00 MH	Pecháčkovi MH
Listopad 2019			
Pá 1. 11.	Slavnost Všech Svatých	18:00	Vašíčkovi 349
Ne 3. 11.	31. neděle v mezidobí	8:00	Dvořákoví 406
		11:00	sl. K. Macháčková 242
Ne 10. 11.	32. neděle v mezidobí	8:00	Řehákoví 283
		11:00	Kyšperkovi 411
Ne 17. 11.	33. neděle v mezidobí	8:00	Hejlovi 232
		11:00	Marešovi 409
Ne 24. 11.	Slavnost Ježíše Krista Krále	8:00	Vágnerovi 102
		11:00	Macháčkovi 55

ROZVRH HODIN VÝUKY NÁBOŽENSTVÍ VE ŠKOLNÍM ROCE 2019/2020

Základní škola Horní Čermná

třída - ročník	den	hodina	vyučující
1. – 5.	čtvrtek	13:00 – 13:45 h.	sr. Pavla Hotárová

Základní škola Dolní Čermná

1.	středa	11:30 – 12:15 h.	sr. Terézie Beňušková
2.	středa	11:30 – 12:15 h.	sr. Terézie Beňušková
3.	úterý	11:30 – 12:15 h.	sr. Terézie Beňušková
4.	pátek	11:30 – 12:15 h.	sr. Pavla Hotárová

Fara Dolní Čermná

5. - 6.	středa	13:00 – 13:45 h.	sr. Terézie Beňušková
7. -5.- 6. DČ, HČ, Ver.	pátek	13:00 – 13:45 h.	P. Ľubor Schlossár
mladší studenti do 15 let	čtvrtek	16:10 – 16:50 h.	paní Anna Motlová
8. - 9.	pátek	13:15 – 14:00 h.	sr. Pavla Hotárová
středoškoláci	pátek 1× za 2 týdny	Z 16:30 h., L 17.30 h.	sr. Pavla Hotárová

Výuku se všemi skupinami v základních školách a na faře zahájíme v týdnu od 1. do 6. října 2019.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ 26. NEDĚLE V MEZIDOBÍ neděle 29. září 2019

BOHOSLUŽBY A AKCE:

NEDĚLE 29. září	26. neděle v mezidobí	8:00	mše sv. ve Verměřovicích
		9:30	mše sv. v Dolní Čermné -za farníky
		16:00	mše sv. na Mariánské Hoře-za Josefa a Marii Marešovy a syna Josefa
pondělí 30. 9.	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele Církve		
úterý 1. 10.	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky Církve	17:25	adorace a svátost smíření v Petrovicích
		18:00	mše sv. v Petrovicích
středa 2. 10.	Památka svatých andělů strážných	17:00	adorace a svátost smíření
		18:00	mše sv. v Dolní Čermné
čtvrtek 3. 10.	26. týdne v mezidobí	16:30	adorace a svátost smíření ve Verměřovicích
		18:00	mše sv. ve Verměřovicích
pátek 4. 10.	Památka sv. Františka z Assisi -první pátek v měsíci	17:00	adorace a svátost smíření v Dolní Čermné
		19:00	mše sv. v Dolní Čermné – za † Františka Faltuse, Vincence Řeháka a duše v očistci
sobota 5. 10.	26. týdne v mezidobí - první sobota v měsíci	8:00	mše sv. v Dolní Čermné
		19:00	mše sv. ve Verměřovicích
NEDĚLE 6. října	27. neděle v mezidobí	8:00	mše sv. v Petrovicích
		9:30	mše sv. v Dolní Čermné – za farníky
		16:00	mše sv. na Mariánské Hoře

INFORMACE

Od 1. 10. 2019 budou večerní mše sv. od 18.00 hod. Kromě páteční mše sv. pro mladé /v 19.00 hod./

PODĚKOVÁNÍ

Sbírka na Církevní školství vynesla v Dolní Čermné 8 690.- Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplat'.

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

v Dolní Čermné v týdně vždy 30 minut před mší svatou
na Mariánské Hoře v neděli od 15:30 h. do 15:55 h.

Kontakt:

farář: P. Lubor Schlossár: č. tel. 731 402 265, e-mail: kom.gratia@centrum.cz

kostelník: pan Stanislav Moravec: č. tel. 732 467 535

POUTNÍK, ŘÍJEN 2019

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.eu>, e-mail: dolnocermenska@farnost.eu

Uzávěrka příštího čísla je 17. října 2019. Poutník vyjde 3. listopadu 2019

Členové redakčního kroužku: L. Schlossár, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, P. Židek, T. Macháček, V. Kubičková, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.